

SENIORIT LA GOMERALLA

EGS:n seniorit ovat jo muutamana vuotena loppusyksystä tehneet viikon pelimatkan lämpimämmille leveysasteille. Tänä syksynä kohteena oli La Gomera. Gomera on huikeita maisemia tarjoava, ensisijaisesti vaelluskohteena tunnettu, Kanariansaarten toiseksi pienin saari Teneriffan länsipuolella.

Matka Gomeralle ei kieltämättä ole helpoimpia, vaan reilut puoli vuorokautta on kaikinensa varattava aikaa ennenkuin voi laskea päänsä hotellihuoneen tyynylle. Toisaalta on heti myös sanottava, että kun vihdoin on päässyt perille saari palkitsee väsynyttä matkailijaa upealla väriloistollaan ja henkeäsalpaavilla maisemillaan runsain mitoin.

Gomera on pyöreä kattilanmuotoinen 22 000 asukkaan tulivuorisaari halkaisijaltaan 25 km. Saaren reunoilla nousevat jylhät vuorijonot yli 1000 metrin korkeudelle ja sen keskellä on laguuninomainen laaja trooppinen keskuspuisto. Hyvin merkittyjä vaellusreittejä on yhteensä yli 600 kilometriä. Historian kirjoihin Gomera on myös jäänyt Kolumbuksen viimeisenä satamana ennen hänen matkaansa yli Atlantin uuteen maailmaan. Tosin hänhän ei itse tiennyt purjehtineensa Amerikkaan, vaan kuvitteli kuolemaansa asti löytäneensä meritien Intiaan.

MATKA

Lentomatka Helsingistä Teneriffan eteläiselle lentokentälle kestää n. kuusi ja puoli tuntia, jonka jälkeen lyhyen bussimatkan jälkeen on odotettava kolme kertaa vuorokaudessa kulkevan lautan lähtöä päämäärään. Norwegianin tarjonta lentokoneessa on kuten tunnettua niukkaa, joten odotusajan käyttää mielellään Los Christianosin satamakaupungin ruokatarjonnasta nauttien. Normaalisti 50 minuuttia kestävä laivamatka Gomeran San Sebastianiin vei tällä kertaa merenkäynnistä johtuen hieman toista tuntia.

Teneriffan Los Christianosin kaupungissa odottaessamme lautan lähtöä La Gomeralle aika sujui leppoisasti ruokaillen. Pöydän ympärillä vasemmalta; Esko Kervinen, Taisto Kapulainen, Pertti Kaikko, Tuula Leivonen, Paavo Laukkanen, Ilkka Pikänen ja Bo Bergman.

Vielä ennen perillepääsyä oli bussimatkaa kapeita vuoristoteitä pitkin noin tunnin verran. Nykyään bussi vie lentoasemalta perille asti, joten matkatavaroita ei tarvinnut purkaa välillä, kuten takavuosina oli tapana. Helsinki-Vantaan lentoasemalta lähdimme n. 10.40 ja perillä Jardin Tecina -hotellissa olimme 23.40 eli melko tasan 13 tuntia myöhemmin. Paikallinen aika oli onnekseni kaksi tuntia vähemmän ja hotelli suostui ystävällisesti pidentämään illallisbuffetin aukioloa, jotta saimme vielä nauttia pientä iltapalaa ennen maatemenoa

Vuorenrinteeseen rakennetun Tecina Jardin hotellin huoneet on sijoitettu kaksikerroksisiin rivitalorykelmiin.

HOTELLI

Jyrkkään rinteeseen rakennettu hulpea Tecina Jardin hotelli on nimensä mukaisesti puistomainen. Hotellihuoneet on sijoitettu laajalle alueelle rivitalomaisesti rykelmiin erilleen päärakennuksesta. Pimeässä oman buduaarin löytäminen ei ollut aivan yksinkertaista, mutta tässäkin vaiva palkittiin.

Huoneet ovat tilavia, säilytystilaa riittävästi ja pesutilat reilut erillisine suihkuineen ja kylpyammeineen. Tosin kaksikerroksisissa taloissa meidän huoneemme sijaitsivat alakerrassa ilman varsinaista näköalaa, merinäköalasta puhumatta. Hotellialue on hyvin hoidettu ja kukkaloisto ja näköalat silmiä hiveleviä.

Puolihoitopakettiimme kuului buffet-illallinen hotellin pääravintolassa. Maittavaa ruokaa oli tarjolla runsaasti, joskin ainakin minä olen oppinut olemaan ahmimatta liikaa illalla, jotta nukkuminen sujuu rauhallisemmin. Viimeisenä iltana vaihdoimme buffetin hotellin toisen ravintolan antimisiin. Paikallinen kanariansaarelainen maukas kuuden ruokalajin menu sisälsi niin meren antimia kuin posunlihaakin ja onneksi annokset olivat sopivan pieniä. Nautintoa täydensi ravintolapäällikön suosittelema paikallinen punaviini.

GOLFKENTTÄ

Donald Steelin suunnittelema saaren ainoa golfkenttä sijaitsee hotellin välittömässä läheisyydessä, kuitenkin niin, että shuttle-bussilla sinne kuljetaan. Klubi on tosin kävelyetäisyydellä, mutta ykköstii ei ja järjestely on sellainen, että ensin kokoonnutaan klubille ja sieltä pikku-bussi ajaa n. viiden minuutin ajomatkan kentän korkeimpaan kohtaan ykköstiille. Sieltä väylät kulkevat terrassinomaisesti vuorenrinnettä pitkin alas klubille.

Suurin osa väylistä on rakennettu siten, että pallo on sijoitettava väylän ylälaitaan rinteeseen,

Suurin osa kentän väylistä kulkee terassinomaisesti vuorenrintettä alas. Alhaalla hämmöttää viimeinen väylä, joka vie takaisin klubille. Viheriölle lyömään pääsyä odottavat Tuula Leivonen, Bosse Bergman ja Pertti Kaikko.

josta se useimmiten valuu väylän keskelle. Väylälle pudotettu avaus tai jatkolyönti taas saattaa helposti löytyä viereiseltä, tai jopa sitä seuraavalta, väylältä. Samankaltaisten väylien erottaminen toisistaan ja muistaminen viikonkin pelaamisen jälkeen on hieman haastavaa.

Vastapainona on sitten neljä, viisi väylää, jotka jäävät muistiin enemmän kuin hyvin. Ne ovat suoraan jyrkkään alarinteeseen pelattavat väylät, joista ehkä mieleenpainuvimpana tämän jutun ykkösivun ylälaidan kuvassa oleva kymppiväylä. Sillä avaus on saatava hyvälle paikalle ensimmäiselle tansanteelle ja jatkolyönti pensasalueen yli "meren päällä" olevalle viheriölle. Kuvaavaa näille alamäkeen lyötävälle väylille on lisäksi, että viheriöiden reunat ovat pois päin viettäviä ja pallon pysäyttäminen viheriölle taitoa vatavaa.

Golfkentältä avautuvat maisemat ovat liioittele-matta henkeäsalpaa-via.

Atlantin valtamerä lukuunottamatta varsinaisia vesiesteitä kentällä ei ole. Sen sijaan löytyy kauniita vesiesteiksi merkittyjä pensas- ja kukkaistutusalueita. Veden puutteesta huolimatta tuntuivat imevän

palloja vähintään samalla tehokkuudella kuin "oikeatkin" vesiesteet.

Edellä sanotusta saattaa syntyä kuva, että kenttä olisi vaikeasti hallittavissa. Tämä ei kuitenkaan ole koko totuus, vaan kyllä siitä selviää kunnialla muutaman harjoittelukierroksen jälkeen ja muistamalla huomioida ruohon kasvusuunnan viheriöillä. Merkkinä kentän pelattavuudesta on myös, että suuri osa osanottajista onnistui viikon aikana jopa kartuttamaan pallosaldoaan.

Kahdestoista väylä on muutamman muun väylän tapaan jyrkkään alamäkeen lyötävä par nelonen. Hyvällä onnella tai taidolla voi avauksen löytää jopa viheriöltä.

PELIT

Perinteiseen tapaan joukkuepelit, mm. Bramble-Shamble, Cha-Cha-Cha ja Irish Four Ball olivat peliryhmiä vaihdellen pääosassa viikon aikana. Viimeisenä päivänä ratkottiin Gomeran lyöntipelimesta-

Ykköstiillä avaamassa Paavo Laukkanen Tuula Leivosen, Arja Pitkäsen, Esko Kervisen, Ansu Auterisen ja Sirkka Kiviniemi-Santosen ihailemalla taustalla.

ruus. Naisten tittelin vei Ansu Auterinen ja miesten Paavo Laukkanen. Joukkuepeleissä käytännössä kaikki pääsivät osallisiksi OnGolfin lahjoittamiin palkintoihin ja jos ei, niin arvunnoissa rva Fortuna oli suosittu.

Starttiaikamme olivat kaikki vasta

Tuula Leivonen ikuistaa Arja Pitkäsen avauslyöntiä 168/135 metriä pitkällä kasiväylällä.

puolenpäivän jälkeen, mikä tuotti hiukan ongelmia valon riittävyyden suhteen ja muutamana päivänä viimeiset ryhmät tulivatkin maaliin vasta auringon laskeuduttua. Peli-aikataulun hyvänä puoleena oli kuitenkin, että aamulla sai nukkua niin pitkään kuin halusi ja aamiaisen sai syödä kaikessa rauhassa auringosta nauttien ravintolan terassilla. Varjopuolena tietysti, että aamupäivällä ei oikein ollut järkevää tekemistä, vaan se meni enemmän tai vähemmän odottamiseen ja pelin jälkeen piti kiirehtiä illalliselle.

Illallisen jälkeen kokoonnuttiin "iltahartauteen", jossa käytiin läpi päivän kilpailusaavutukset ja jaettiin palkinnot ansioituneille.

TUTUSTUMISRETKEI

Ensimmäisen pelipäivän jälkeen meillä oli vapaapäivä. Osa oli jo etukäteen vuokrannut auton tutustuakseen saaren nähtävyyksiin omin päin, osa päätti vuokrata pikkubussi-taksin samaan tarkoitukseen.

Taksi saapui hotelliin hiukan myöhästyneenä, mutta olimme varanneet koko päivän retkeä varten, joten ei hätää. Portugalista Gomeralle muuttanut kuljettaja ei juuri puhunut englantia mutta espanjaa sitäkin innokkaammin, välillä innostuen niin, että saimme aika ajoin penkistä kiinnipitäen jännittää miten hän saa vuorenrinteitä nuolevilla serpentiiniteillä autonsa pysymään kaiteiden sisäpuolella. Onneksi myös Esko ja Tuula puhuvat sen verran sujuvaa espanjaa, että matkaselostus tuli ymmärretyksi.

Matkareitin varrella näköalapaikkoja riitti, näyttävimpänä ehkä kuvan näkymä Agulon kaupungin yli Teneriffan ja joko Espanjan korkeimmalle vuorelle Teidelle. Täällä saime myös kuulla näytteen Gomeran ainutlaatuisesta silbo-kielestä, joka on viestimistä viheltämällä. Linnunlaulua muistuttava kieli on todettu hyödylliseksi viestittäessä yli saaren erittäin vaikeakulkuisen maaston. Äänen kantama on jopa kolme kilometriä. Viheltäen voidaan muodostaa neljä vokaalia ja konsonanttia, joita yhdistelemällä muodostuu noin 4 000 eri sanaa. Silbo on ollut pakollinen oppiaine Gomeran kouluissa vuodesta 2000 alkaen.

Yksi vaikuttavimmista näköalapaikoista löytyi 300 m Agulon kaupungin yläpuolelta.

Kierroksemme aikana piipahdimme myös Garanojayn keskuspuistossa ja teimme vierailun paikalliseen Aloe Vera -viljelytarhaan. Siinä saimme kuulla mielenkiintoisen luennon siitä, miten kasvia tulee kasvattaa ja hyödyntää "oikeaoppisesti" ilman ryöstöviljelyä.

Saaren keskellä sijaitseva Garanojayn kansallispuisto tarjoaa vähän helppokulkuisempia kävelyreittejä kuin vuortenrinteitä pitkin kulkevat. Hyvin merkittyjä vaellusreittejä on Gomeralla yli 600 kilometriä.

YHTEENVETO

Hieman hankalohkosta matkasta huolimatta La Gomera on ehdottomasti ainutlaatuisuutensa ansiosta vierailun arvoinen kohde. Komeat maisemat ja ympärivuotinen kukkaloisto ovat lisäarvoja. Lämpötila on miellyttävä ympäri vuoden ja varsinkin sydäntalvella suomalaisille sopiva. Sadepäiviä ei liene vuodessa montaa ja meidänkin viikkomme aikana koimme vain muutaman sadepisaran ja muutaman hiukan tuulisemman päivän. Kokonaisuutena sää oli golfiin kannalta loistava.

Golfkenttä on sopivan haastava ja mielenkiintoinen. Silläkin huikeat maisemat ja istutukset lisäävät nautintoa. Kuivuudesta johtuen kenttä ei ollut parhaimmalla kunnossa ja pallon pysäyttäminen viheriöille oli vaikeaa. Toisaalta kuiva kenttä antoi tervetullutta lisärullia väylillä – ja myös viheriöillä, mikä ei aina ollut yhtä tervetullutta. Koska kentällä kuljetaan pääsääntöisesti alamäkeä tai tasamaalla,

Kuvassa esimerkki saaren tarjoamasta runsaasta kukkaloistosta.

se ei ole senioreillekaan liian raskas käveltävä. Klubi ja harjoitusalueet ovat vaatimattomat, mutta palvelu ystävällistä. Helpottava tekijä on myös, että klubilla kaiken voi panna hotellihuoneen piikkiin ja golfvarusteet saa säilyttää klubilla.

Hotelli on korkeatasoinen ja palvelu hyvää. Buffet-ruoka on monipuolista ja maukasta ja vaihtelua tarjoaa haluttaessa pientä lisämaksua vastaan kolme muuta a la carte -ravintolaa. Hotellihuoneet sijaitsevat omissa rykelmissään, eikä muut vieraat näin liioin häiritse. Liikuntaakin saa sopivasti hotellihuoneen ja päärakennuksen väliä sukkuloidessa.

Hieno ja mieleenpainuva matkakohde monella tavalla. Vielä kun sen saa kokea mukavassa samanhenkisessä porukassa, niin mitäpä muuta voi matkalainen toivoa.

EGS-seniorien kevättalven kohteena on Almerimar Espanjan kaakkoiskulmassa.

Ole Johansson

Kuvat: Pertti Kaikko, Esko Kervinen ja Ole Johansson